

Een geloei gaat er op onder de jongens. Jim roept de namen af, geeft ze allemaal een plaats op de sleeën. Het is nu een lange rij jongens achter elkaar, klaar om straks naar beneden te suizen. Harry staat op een afstand toe te kijken. Hij hoort hoe Jim alle jongens bij hun namen roept.

Jim kijkt op en ziet de ander staan. Een ogenblik komt het in hem op ook Harry te vragen.

Maar dan draait hij zich bruusk om en gaat op de achterste slee zitten.

„Vooruit jongens, daar gaan we!”

Met hun voeten zetten ze af. Gejoel klinkt op uit de jongenskelen. Al spoedig is de rij verbroken en stuiven de sleeën kris en kras door elkaar naar beneden. Enkele botsen tegen elkander, dan klinkt er een gegil en gelach op dat het schalt tegen de bergen.

Harry, op z'n eentje, komt achter hen aan. Bijna gelijk met de anderen komt zijn slee tot stilstand.

„Nu gaan we naar huis,” zegt Jim. Hij trekt zijn slee aan het touw achter zich aan.

Maar dan klinkt plotseling Harry's stem: „Ik ga een keer van de „Snow Peak” af.” Alle jongens hebben het gehoord. Ze blijven staan en kijken Harry aan alsof ze hem niet begrijpen. De „Snow Peak”, die steile bergtop, is verboden terrein voor hen. Harry maakt geen grapje. Sommigen lachen spottend.

„Lach maar niet,” zegt hij. „Ik meen het! Ik-ga-naar-de Snow-Peak. Wie gaat er mee?”

Stilte.

„Wat een helden. Durven niet eens van de Snow Peak af. Nou, dan ga ik alleen.”

Dan zegt één van de jongens: „Op de Snow Peak mag je niet komen. Jij niet en wij ook niet. Met de slee is het veel te gevaarlijk.”

Plotseling praten ze allen door elkaar. „Niet doen, Harry. Blijf nou hier, Harry, je mag toch niet, dat weet je toch wel?”

Maar Harry draait zich om, trekt zijn slee achter zich aan en zegt alleen: „Jullie zijn lafaards. Lopen jullie maar achter dat dievenjong aan!”

Dan begint hij de berg te beklimmen.

„Hij is gek,” zegt één van de jongens en een ander: „Ik ga naar beneden en zal het zijn vader zeggen.” De anderen zwijgen. Ze zijn er van overtuigd, dat Harry terug zal komen, zeker niet meer dan enkele meters de gevaarlijke berg zal beklimmen. Ze vergissen zich. Ze zien Harry's gestalte al kleiner worden, zoals hij moeizaam de steile berg opgaat.

Ze spreken niet. Ze hopen nog altijd dat hij zal omkeren. Dan zegt er één zacht: „Hij doet het toch niet.”

Ze zien het allen. Hoog op de berg gaat de jongen op zijn slee zitten, suist plotseling omlaag in duizelingwekkende vaart. Wolken sneeuw stuiven op, zodat ze hem een ogenblik uit het oog verliezen. Even later zien ze hem weer. In sneltreinvaart duizelt hij naar beneden. Ze houden de adem in en kijken als betoverd naar de steile berghelling.

Ook Jims hart klopt heftig van angstige spanning.

Plotseling springt één der jongens op. Hij strekt zijn handen uit, alsof hij de voortrazende slee kan tegenhouden. Een angstkreet ontsnapt zijn keel. En meteen zien ze het allemaal. De slee maakt een zwenking, schiet in razende vaart vooruit, schijnt te kantelen, scheert rakelings langs de afgrond.

„Ooh!” gillen de jongens plotseling. Enkelen bedekken het gezicht met de handen om het vreselijke niet te zien. Plotseling is de slee verdwenen in een wolk van opstuivende

sneeuw. Dan is er niets meer dan de witte berg . . . In enkele seconden is het gebeurd.

Dan lopen de jongens gillend in de richting van het dorp. Ze vergeten hun slee, stormen de berg af om hulp te halen. Sommigen huilen.

Wie is die ene jongen die niet meeloopt naar het dorp? Die even blijft staan en dan voortsnel in de richting van de Snow Peak?

Die naar het gegil van zijn kameraden niet luistert, maar ineens die stem hoort: „Wie het Kindje in de kribbe liefheeft, zal proberen zijn naaste lief te hebben.”

Hij kan niet denken. Hij weet eigenlijk zelf niet wat hij doet. Maar hij snelt voort, de Snow Peak op. Zijn voeten glijden uit. Hij merkt het niet. Hijgend gaat zijn adem. Het deert hem niet.

Hij durft op de plaats van het onheil haast niet naar beneden te zien. Toch schuift hij voorzichtig op zijn buik, tot aan de rand van de afgrond en kijkt. En eensklaps is daar een dankgebed in zijn hart.

Een mager denneboompje dat op de rand van de rots groeide en welks takken ver over de afgrond heenhangen, heeft Harry's val gebroken. De jongen ligt op de diep doorbuijgende takken. Hij beweegt niet. Gelukkig, want iedere beweging kan de val in de dood betekenen.

Jim richt zich op. Hij ziet beneden in het dal donkere figuren, die haastig naar boven klimmen. Daar is hulp. Harry beweegt even. Een tak kraakt onheilspellend. Jim staat er handenwringend bij. Wat kan hij doen?

„O God, help hem,” bidt hij zacht.

Ineens weet hij wat hij doen moet. Zijn handen schuiven de dikke sneeuwlaag weg tot op de rots. Nu kan hij ver vooroverbuigen, met zijn ene hand steun zoekend in de rots-

spleet. Zijn andere hand tast over de rand van de afgrond, voelt Harry.

Weer beweegt de jongen, maar Jim grijpt hem stevig bij zijn kleren. In deze ongemakkelijke houding blijft hij liggen. Als hij het maar vol kan houden, tot er hulp komt. Harry is zwaar en hij durft hem geen ogenblik los te laten, bang dat een enkele beweging hem zal doen neerstorten. Minuten gaan voorbij. Het lijken wel uren.

De pijn krampt door zijn arm. Hij heeft geen gevoel meer in zijn vingers. Zal hij dan toch los moeten laten?

„Ik kan niet meer, ik kan niet meer,” fluistert hij. „O God, geef mij kracht om nog even vol te houden.”

De mannen uit het dorp waden door de sneeuw met grote passen om zo snel mogelijk vooruit te komen. Dan, het lijkt uren te duren, zijn ze bij hem.

Ze spreken niet. Eén knielt er neer, grijpt Harry vast.

„Laat maar los,” zegt hij tegen Jim. Die wordt door de mannen achteruit getrokken, blijft even stil in de sneeuw liggen.

Terwijl de anderen Harry omhoog trekken, hoort hij een zachte stem zeggen: „Dat heeft niet veel gescheeld. De jongen heeft zijn leven aan zijn vriend te danken.” Dat is wat Jim zo blij maakt. „Vriend”, zeggen ze en niet „vijand”. Het duurt nog even voor Harry zijn ogen opslaat en pas langzaam, terwijl de mannen de uitgeputte jongens naar beneden brengen, dringt zijn redding tot hem door. En begrijpt hij. Hij kijkt Jim aan en wil iets zeggen, maar brengt het nog niet verder dan een verlegen lachje.

En dan glimlacht Jim terug.

Want: „Wie het Kindeke liefheeft, zal proberen ook zijn naaste lief te hebben.”

JOKE VAN MIERLO-VAN KUIPERS

RAFA DANST

Een kerstverhaal uit Libanon

Ze waren in de staat Libanon verontrust over de toestand. Er was burgeroorlog. Mensen van verschillende geloofs-overtuiging, die vroeger goed met elkaar konden opschieten, bekampten nu elkaar.

Moslams en Christenen, die vroeger met elkaar werkten, studeerden en speelden, waren nu elkanders vijanden! Dorpen waren met zandzakken afgesloten, scholen waren gesloten, grotere kinderen droegen zelfs echte geweren, half-volwassen jongens schoten raak of meestal *niet* raak. Ze kregen geld uitbetaald en dat was weer welkom in de gezinnen, waar de vader niet meer naar het werk ging, omdat de stad Beirut onveilig was.

De stad Beirut, een vrolijke, half Oosterse zonnige toeristenstad, waar je vroeger winkelde in de *soeks*,* was nu verlaten, verwoest.

Moslams erkennen in hun heilig boek, de Koran, het recht van oorlog, wraak en wederwraak.

Jezus heeft het de Christenen anders geleerd.

Ook hadden de Christenen en Moslams in eigen groepering ruzie en strijd.

In het bergland merkte je pas heel langzamerhand, dat het ook daar onveilig en onrustig was. Er groeide genoeg aan groente en fruit om de mensen van voedsel te voorzien. Maar olie, medicijnen, zelfs ook brood werden schaars.

In een bergdorp niet al te ver van de Syrische grens stond een ziekenhuis met een kinder- en een bejaardenvleugel.

* Marktplaatsen.

Wij zouden het hier een *primitief ziekenhuis noemen*. Vroeger was het van de zending geweest, nu van de Arabische inheemse kerk.

De twee doktoren waren mannen van de vrede. Eén had een gezin, dat toen personeel schaars was en er gewonden kwamen, in al z'n gelederen meewerkte.

Want toen andere ziekenhuizen niet meer veilig waren of onbereikbaar, en de buitenlandse staf geëvacueerd was, werkte dat ziekenhuis wèl. Er werden kindertjes geboren. De jongste dochter van de dokter hield toezicht op de baby's, de jonge zoon, die diep in z'n hart ook wel mee had willen vechten, deed eerste hulp en werd koerier.

De directeur-geneesheer van dat ziekenhuis was een Christen, de verplegers waren Palestijnen, meest Moslims. Ze verkozen te blijven. Dr. Dahab, de oudere arts, die jaren lang in 't ziekenhuis had gewerkt, was het met de directeur eens. Zij zouden, óók als het ziekenhuis in de handen van de tegenpartij viel, het vredeslicht willen laten branden. *Iedereen* moest geholpen worden, zowel Moslim als Christen. Vooral de Moslims waren zeer verbaasd over de goede behandeling in dit ziekenhuis en spraken er hun verwondering over uit en wilden zelfs op hun ziekbed luisteren naar de woorden van Jezus.

De meeste zieke kinderen kwamen van heel ver en kregen *adorue'vmsatnrigndēn* weinig of geen bezoek. Tēnslōtte haalden familieleden hen weg. Ze waagden de gevaarlijke tocht door de bergen. Want de familie moet in zulke tijden bij elkaar zijn.

De kinderen wilden zo tegen december liever niet mee. Want dan wordt in het ziekenhuis het Kerstfeest gevierd. Kinderen *blijven om hun gezondheid vaak twee jaar in dat ziekenhuis en wisten uit ervaring of door anderen, hoe mooi dat feest was!*

Een kerstboom, cadeautjes, die je zelf mocht kiezen, een maaltijd aan een tafel met kaarsen en . . . niet te vergeten het Kerstspel.

Maar in het rampjaar 1975 waren er in december nog maar vijf kinderen. Rafa was één van hen. Ze was eigenlijk zo ziek dat ze al jaren voor haar leven vreesden, en ze was al bij ons vanaf haar babyjaren.

Als ze een enkele keer terugging naar haar zieke moeder, kwam ze weer opnieuw ziek terug. Toch hing ze aan haar familie met grote liefde; ze was de jongste, tien jaar nu. De andere kinderen waren een jaar of vier, vijf. Hoe moest het dit jaar met het Kerstspel?

We overlegden met Rafa. De anderen zouden de rollen niet kunnen leren, maar als we ons eens bewogen op de muziek van Bach en zó het Kerstevangelie uitbeeldend dansten? Rafa was enthousiast! Dansen is een kunst, die de Libanese kinderen verstaan. Rafa, op de afdeling één van de meest zieke kinderen, mocht van Dr. Dahab af en toe op het rithme van de *derbekki* dansen. Hoe gracieus bewoog dat tengere figuurtje zich!

Rafa, door ervaring geschoold, hielp mee uitdenken, schakelde ook Adnan in, een epileptische jonge evangelist en de spelleidster, een dominee uit Holland. Ze leerde de kleine donkere Aisa uit Kattar, die Maria zou zijn, de danspassen, terwijl ze de vloer veegde en water aandroeg en de kleertjes voor het kindje gereed maakte en aan Jozef (die een hoofd kleiner was), toonde.

Wij, de leiding, zouden met de jongste, Samir, de herders zijn en de baby moest in het stro van de kribbe liggen!

Kleding geeft in het Oosten geen zorgen, die hebben we, mooier en èchter dan ooit in een Kerstspel te zien is.

We waren bezorgd voor Rafa! We keken ademloos toe, als ze in een wit tule sluier de rol van de Engel Gabriël danste

op de tonen van een fluitconcert van Bach. Maar ze mocht zich niet te veel inspannen. Rafa danste! Ze danste de aankondiging aan Maria en later aan ons, herders! Zij, het Moslimmeisje sprak met duidelijke stem de vredesboodschap, terwijl de schoten door de bergwanden weerkaatst werden: „*Elmesjdoe fi el Ali salim bil ardi oe binasj massarra!*”*

Zij dirigeerde ons, was er helemaal in, als we, met mate, in gedeelten repeteerden.

We probeerden de wensen van de kinderen zo goed mogelijk te vervullen, als we pakjes maakten van kleine speelgoeddingen. Er was in de dorpen haast niets van die aard te koop en naar de stad konden we niet meer gaan.

Rafa's wens was een paraplu! We gaven er haar een van ons. Ze had grote witte handschoenen aan en stapte in het rond met de paraplu, vóór het feest aanving.

Rondom Kerst woedde de strijd om het hevigst. Het was geen moment stil; de schoten losten elkaar af. De directeur kon niet aanwezig zijn, toen het feest begon. Hij had het te druk met de gewonden.

Er brandden maar een paar kaarsen op de tafels. En er was een soort patat en wat vruchten als kerstmaal voor de kinderen. Maar het wordt altijd Kerstfeest! En Jezus komt, zelfs als het volk niet luistert naar Zijn bevel tot vrede!

In dat kinderpaviljoen *was* vrede. De oude Dr. Dahab in zijn hoekje heeft die vrede ervaren. Hij keek naar Rafa en het was hem en ook ons, alsof we in de hemel waren, toen Rafa danste.

De kleine Maria sleepte haar Jozef van deur tot deur en wiegde haar kindje. En het herdertje luisterde naar de vredesboodschap met opgeheven hoofdje.

Toen moesten wij, grote mensen rondgaan als herders om

* Ere zij God in de hoge en vrede op aarde in de mensen een welbehagen.